

CARE
br

Enkla Reglor

för

Skogsbiblioteket

Skogars Skötsel;

på

Kongl. Maj:ts

Nådiga Befallning utgifne

af Kongl. Landtbruks-Akademien,

genom Dess Ledamot

J. af Ström.

STOCKHOLM.

Nordströmska Boktryckeriet, 1839.

Enkla Reglor för Skogars Skötsel.

Swär och en omtänksam landthushållares bemyndande bör bestå uti att på sin jord frambringa den största möjliga aflastning af sådane alster som äro för honom eller andra nödvändige i hushållningen.

När jorden frambringar de bästa arter och den största myckenhet af förnödenhetsvaror, så kunna flere menniskor lefwa af en mindre stor jordrymds alster; och beswäret att skörda mycket på en liten fläck är alltid mindre, än när stora wider, som gifwa en gles åring, skola öfverfaras.

Utur denna synpunkt bör både åker, ång och skog behandlas; och lika så oumbärlige som såd och gräs m. m. äro i hushållningen, lika nödvändig är äfwen skogen och dess aflastning.

Åker och ång kräfwa den bästa jorden, men skogen nöjer sig i allmänhet med den sämsta, och der bör den äfwen få sin plats, och dess skötsel så tillställas, att den med tiden kan gifwa många raka stora träd på en liten rymd; derigenom ökes aflastningen, och beswäret att fara widt i fring efter det behöfliga wirket undwikes. Gemenligen beräknar man icke den kostnaden, som uppkommer af långwäga transporter, fastän denne utgör oftast halfwa wärdet hwad skogsvaror beträffa, någon gång ännu mera.

Kunna 3 a 400 mogne träd skördas på ett tunnlands rymd, så är detta en aflastning som wida öfwerstiger hwad skogar i allmänhet gifwa med hittills wanlig skötsel, och en sådan aflastning kan erhållas, om man följer följande

Reglor.

Använd först de förtorkade träden och windfällena, som finnas i skogen, innan den gröna sko-

gen hugges; det är bättre att de hemtas bort och brännas i eldstäderne, än att de skola ligga qwar och gifwa tänd-med åt skogselden, som, om den uppkommer, förtårer både dem och den gröna skogen tillika. Behöfwer man ej sjelf detta skogsstråde, så låt andra skogbehöfwande taga det för en liten, eller ingen wedergållning.

Torr skogsstråde bör ej finnas i en skog, ty utom det att det är lätt antändligt, så förhindrar det skogs- och gräs-vårten. Kan det ej på annat sätt undansträffas, så drag det tillsammans i högar på öppna ställen och bränn upp det, under noga uppsigt, så fås derigenom en aska, som göder både åker och äng. För skogsmarken är denne aska väl afwen nyttig, men ej nödvändig, ty skogsmarken får sin gödning tillräckligt af barr, löf och stubbar, om de qwarlemnas att ruttna.

Drag omsorg före att någon ungskog uppväxer så tätt som möjligt, och på sin afskilda trakt; icke en buske här och en buske der, utan så tätt tillsammans, att träden kämpa med hvarandra i vårten, ty derigenom får man raka, höga och släta stammar, och med tiden många goda träd på en liten rymd. Denna ungskog uppväxer, om den gamla skogen, får ett wißt glest stånd, så att han ej alldeles borttager ljuset för plantorna, icke heller lemnar marken alltför öppen för solen; dock uppkomma nya plantor först efter ett fröår, hvilket kan flere år å rad uteblifwa.

Huggningsfått.

Sedan skogen är rensad från windsfällan och torra träd, så hugg den gröna skogen efter behof, men på en wiß trakt i sender.

Hugg ej ned alla träden på en gång; så bör trakthuggning ej förstås, utan borthugg på en gifwen trakt så många träd, att endast nödige

fröträd stå qvar, som gifwa frön och tillika besflugga jorden att hon ej uttorfas, ty alla frön behöfwa must för att gro, och denna groningsmust fås ej utan flugga. Likväl behöfwa icke alla trädslag lika mycken flugga under groningstiden.

Boken behöfver den mesta fluggan för att kunna uppväxa, dernäst granen, så eken, björken, alen och tallen. Orsaken dertill är att fröen ligga 4 a 6 veckor i jorden, innan de uppkomma, och om jorden under tiden torkar ifring dem, så komma de ej upp, eller falla plantorna omkull sedan de uppkommit. Granens och bokens plantor, som hafwa flacka rötter, behöfwa stå så trångt att plantorne skyla hwarandras rötter för uttorfning.

Om skogen länge varit mycket gles så att gräsrotterne hoptorfwat sig under träden, så kunna trädfröen ej komma till jorden och nedskjuta sin grodd. Då måste grästorfwen säras eller upphackas så mycket, att frögrodden kan träffa ren jord. Detta kan ske derigenom att man bränner upp riset, som blir qvar efter huggningarne, då gräswålen afwen förbrännes, eller genom swincreatures insläppning i skogen som uppböka gräswålen, eller att man upphackar små rutor i gräswallen, så stora att 6 a 8 plantor kunna uppkomma i hwarje sådan ruta, och när desse stå tätt tillsammans, så flugga de hwarandras rötter, och man kan lemna 3 till 4 alnars rum emellan hwarje sådan hackruta, om man ej har särdeles behof af sådan ungskog som fås wid hjälpvallringar. I sådant fall åter hackar man rutorna närmare hwarandra, ända till en a två alnar.

Su starkare gräsroten är, desto större böra rutorna vara, ända från 6 tum till 24 tum på hwar sida.

I dessa rutor falla fröen när de blifwa mogna, om man lemnat nog många fröträd, och ett

rikt fröar inträffar, hvarigenom man sparar sårningskostnaden. Förr än man ser att träden hafva fröen på sig, bör man ej bränna riset eller upphacka jorden, ty sker det förut så kan marken gräsbinda sig igen innan fröar inträffar.

Huru många fröträd fordras på hvarje tunnland?

Detta är olika, efter trädslagens beskaffenhet.

Boskogens fröträd böra stå så tätt, att marken icke kan gräsbinda sig under träden, om plantorna skola trivas, och när fröen fallit och plantorna uppkommit, så träden ej på en gång borttagas, utan plantorna böra småningom så mer och mer luft, tilldess de blifvit 3 a 4 fot höga, hwarefter de sedan kunna uthärda klimatets ombytlighet.

Ekens fröträd böra stå så tätt tillsammans, att qvistarne röra hvarandra på 2 a 3 alnar nära, på det marken må blifva tätt befröad, ty plantorna måste uppväxa i trångsel, annars lägga de ut sina qvistar åt sidorne och blifva kortstamrige, frolige och buskartade.

Detta trädslag fordrar dock ej skugga öfver sig mer än ett år, ty roten skjuter så djupt, att den ej kan uttorfa.

Björken behöfver endast 10 a 12 fröträd på tunnlandet, emedan trädet är mycket frörikt, och plantan ej behöfver mycken skugga för att uppväxa.

Allsogen behöfver 16 a 20 fröträd per tunnland, hwilka genast efter plantornas uppkomst kunna borttagas, ty Allen behöfver ej skugga att uppväxa uti.

Tallen bör hafva 30, 40 a 50 fröträd per tunnland, allt efter som kronorna äro lummige och frörika till, men så snart plantorna äro uppkomne nog tätt, böra fröträden borthuggas, ty tallplantorna trivas icke i skuggan af äldre träd.

Granen växer deremot heldst upp i skugga, och fröen vilja hafva mycken fuktighet för att

kunna gro, derföre lemnar man 50 a 60 fröträd på tunnlandet, och borttager dem ej förr, än plantorna kunna skyla hvarandras rötter, eller hvarje planta fått utslå rotqvistar, som tillräckligt kunna skugga de rötter.

Frö-år inträffa långt emellan hvarandra, och skogshuggning sker gemenligen hvarjt år; detta gör att man icke alltid kan göra sig räkning på, att genast få ny skog uppväxt på en skogsmark som man afhuggit och önskar få besädd; men vill man det nödvändigt, så kan man samla ett förråd af fröen, under en rik skörd, och gömma dem 4 a 5 år, samt utså dem ur hand inom denna tiden. Detta går likväl ej an med Ek- och Bokollon, ty de gro ej, om de förvaras längre än 6 månader, men väl med de andre här uppräknade fröslagen, likväl blifva de äfwen sårare med hvarje år. Har man ej samlade fröen, så får man väl årligen hugga den ena trakten efter den andra och lemna fröträden, tilldes nästa frö-år infaller, då alla huggeplatserne på en gång besås genom de lemnade fröträden. — Fröträden böra hafva lum-miga och friska kronor.

Alla dessa förberedelser, att få ny skog att uppväxa i den afhuggnas ställe, tjénar dock till intet, om man ej kan freda plantorna för boskapen, som dels nedtrampar, dels afbiter dem.

Har man huggit skogen traktvis, och så, att det andra årets huggning följt tätt bredvid det förra årets och så vidare, så har man ej så svårt att instånga 8 a 10 års huggningsplatser på en gång, och om detta skulle synas besvärligt och kostsam, så bör man besinna, att man genom denna kostnads användande i rättan tid, får en nyttig skog, som gifver mångdubbel och bättre aflästning, när träden blifva huggfärdige, och att skogswidden ej behöfver vara stor för att fylla behöfverne,

och att en stor del af skogen kan derefter användas till åker, ång eller betesmark, sedan man bragt en viss del deraf att gifwa högre och bättre afkastning. Betas skogen ej tidigt om våren, eller med stort antal kreatur emot midten, så kan stängning undvikas.

Ligger skogen så till, att starka vindar kunna verka mycket på densamma, det vill säga, om öppna fält eller stora sjöar stå intill den, så hugg för all del ej bort yttre kanten af skogen för, än tåt ungskog finnes uppväxt inuti, och hugg ändå ej bort den yttre kanten (som i skogspråket kallas stormkappa) på en gång, utan hugg den något glesare, sedan skogen innanför blifwit 20 a 30 år, och låt unga plantor uppväxa emellan de större träden, hvilka sednare småningom derefter borttagas. Stormkappan bör vara från 40 till 100 alnar bred, allt efter som skogen i densamma år gles eller tät, och efter det fältets widd hvarifrån stormen kan komma.

Börja den gröna skogens huggning helst ifrån nordost och gå åt sydvest, men lägg långsidan af hugget åt sydvestra sidan, ty derifrån komma de starkaste vindarne den tiden, som marken är upplöft och träden således hafwa swagare rotfäste; den ohuggna, tätare skogen skyddar då fröträden ifrån att kullkastas af blåsten. Från sydvesten blåser äfwen vårminden gemenligen den tid barrträden utfalla, hwilket medförer den fördelen att fröen flyga från den stående skogen in på årshyggena, och gifwa en rikare sådd än som kan fås endast från fröträden. Genom ett sådant huggningsfätt kan äfwen fröträdens antal, utan skada, förminskas.

Sedan plantorna kunna skydda sig sjelfwa, så borthugg fröträden ju för desto heldre; ty så de stå längre qwar, så qwäfwä de de unga plantorna.

Ynga plantor tåla att hafwa andra större trädqwistar öfwer sina toppar när de börja få rått fart att växa.

Finnes ung skog förut uppvuxen under gamla träd, så bör huggningen af den gamla skogen börjas först der, ty derigenom växer den unga mycket fortare sedan dess toppar fått fri luft. Finnes blandad skog af ung och gammal, så skörda den gamle och låt den unga tillväxa. Blir skogen derigenom för gles, så låt någre få gamle träd qwarstå att befröja marken.

Wortför den huggna skogen, så att den ej tager bort rum för plantorna, och färdas ej öfverallt i skogen med wedlåsen, utan tag så få wägar som möjligt, att plantorna ej förstöras.

Hjelpgallring.

När ungsfogarne börja blifwa så stora och tätta, att deras undra qwistar börja torfa, och de swagare stammarna börja förtryckas, så hugg bort de undertryckte, ej de som tagit öfwerhanden; derigenom få de qwarstående starkare fart att växa, och de få mera näring af de borthuggnes stubbar, hwilka snart förmultna. Tag ej bort för många stammar, så att solen kan uttorka de qwarståendes rötter, och man tager ej för många, om man endast tager dem som hafwa korta toppskott.

Förnya denna huggning, som kallas hjelpgallring, hwart 10:de år tills skogen blir mogen, så återstå till slut de bästa, vackraste stammarna, som utgöra 3 gånger så många, som wanligen fås på lika widd i skogar, hwilka blifwit blådade så, som hittills brukats.

När man ej vill hafwa samma slags skog att uppväxa på en skogsmark, som den hwilken förut vuxit der, måste frön samlas af annat, eller andre trädslag, och sås dit utur hand.

Ofta är sådant ombyte nyttigt; och liksom blandsåden växer bättre i viss jord, än ensåden, så är det äfven ofta nyttigt att blanda flere slags trädfrön på den mark som skall besås; men det trädslaget, som då tager öfverhanden, bör endast få qvarstå tills träden blifwa huggbara, och det, som ej går så väl till, hugges wid hjälpgallringarne.

Frösamlingar

böra göras när fröår inträffa, af alla de fröslag, som man ernar utså, och om man ej har rum att genast i skogen utså de fröslag, som ej kunna förvaras längre än 6 månader, så måste man genast utså dem i plantskolor, för att kunna hafwa planter att utflytta.

Ekollon samlas i början af Oktober, då de sjelfmant affalla, eller nedskakas af qwistarne, antingen genom upplockning, om de falla i hög gråsstubb, eller hopsopas med halfnötta qwastar om de falla på slät och jemn mark; eller påkar man så, att wid torrt väder och efter en frostnatt som infaller den tid de äro mogna, segel eller lakan läggas under trädets qwistar, och ollonen nedskakas derpå med långa stänger, i hvars öfra ändan 2-3 pinnar äro inborrade, så att de omfatta grenen på ett ställe der han är böjlig. Ollonen föras på en wind, eller logbotten och utbredas att torka, samt omröras med en fratta eller skofvel en gång om dagen, till dess all svettning är borta. Är samlingen ej större, än att den kan utbredas till 1 a 2 tum tjocklek, så äro de snart torkade, men måste de läggas 6 tum tjockt, så åtgår 2 dagar om väderleken är torr och om de ligga i ett friskt luftdrag. Sedan kunna de läggas i hög, eller utsås samma höst, hvarvid 1 till 3 tum jord bör täcka dem. Om också jorden fryser aldrig så djupt, så förstöres ej ollonens grobarhet derigenom, men hade de legat i fria lusten

utan jordbetäckning 1 a 2 nätter under stark kyla, så gro de ej så säkert mera. Längre än till våren kunna de ej bewaras grobara, men till dess kunna de förvaras i jordhögar, på samma sätt som man bewarar potates öfver vintern.

Bokollon samlas och förvaras på lika sätt.

Björkfröet samlas i slutet af Augusti, eller början af September, när fröknopparne börja blifva bruna; Qvistarne, hvarpå fröhusen sitta, afstärkas då och bindas i knippor, samt hemföras, upphängas och torfas under tak och öfver tätt golf, så att fröen ej bortblåsa af vådret, eller förkomma genom golfwet. Efter 5 a 6 dagar är fröet torrt, då det på tätt golf eller öfver segel utbasas och förvaras på en vind, der friskt luftdrag finnes, hwarest det utbredes 2 a 3 tum tjockt, och omröres med en fratta dagligen, så att det ej får unka, hwarefter det kan genast utsås, eller hopläggas i hög, öfver vintren, utan någon betäckning.

Alfrö samlas i Oktober när kottarne börja blifva bruna, men innan fjällen öppnat sig. Qvistarne afbrytas, hemföras och torfas, utbasas och behandlas sedan som björkfröet.

Gran, tall och lärkfrö samlas på det sättet, att kottarne plockas af de träd, som sållas om vintren, eller med mera möda och mindre rik skörd, af stående träd, till hwars kottqviskar man kan hinna, och förvaras derefter under tak i uthus, till dess fröen hinna utflängas. Man har saxar till kottskärningar beskrefne i Ströms Skogs-handbok, hvarpå äfwen ritningar derstädes finnas. Utflängningen kan tillgå på flera sätt.

Man öser kottarne i säckar, så att dessa blifva blott till en tredjedel fyllda, och hänger dessa säckar i taket på stugor, som eldas till sommarvärme, och sedan kottarne väl öppnat sig, skakas säcken att fröen utfalla, hwarefter fröen med groft rißel från-

rißlas. Kottarne användas sedan till bränsle. Man kan äfwen utbreda kottarne på platta tak, eller renfopade berg, i solen, när den i Mars och April börjar skina varmt, och på det sättet få kottarne att öppna sig, hwarefter de läggas i ett rißel, som insättes i öppningen af en säck, och rißlas så, att fröen falla genom rißlet ned i säcken, hwarefter de först iöste kottarne utkastas ur rißlet och nya iösas, hvarmed fortfares till dess hela kotthögen är genomrißlad. För att hindra fröen att bortblåsa, när kottarne ligga utbredda i fria luften att öppna sig, är det nyttigt att sätta upp granrisstämmar på tre sidor, eller i en båge mot norra sidan, liksom så flackt ut, på östra och västra sidorna, att de ej förhindra morgon- och aftonsolen att skina på kottarne. Denna stäm upphemtar äfwen solstrålarne bättre, och orsakar kottarnes tidigare öppnande.

Genom enkomma lastar, uppsatte antingen i stug-takena, eller mot södra husväggarne, kunna kottarne äfwen öppnas och fröen utflängas, liksom bör man, så snart utflängningen sker i fria luften, urrißla fröen i en säck, på det de icke måtte bortblåsa.

Will man taga wingarne från fröen, hwilket är nyttigt i 2:ne fall, dels på det de ej må blåsa bort under sådden, dels för att stråkfoglarne ej så lätt må kunna upptäcka dem, så utbreder man frödråsen och fuktar fröen, genom wattenbestänkning med en wiska eller qwast, och derefter hopstottas fröhögen och fröen omblandas, så att alla wingarne blifwa fuktige; derpå kastar man dem på loge liksom såd, sedan de förut fått ligga tunt utbredda att litet torka. Måga bör man se till, att de ej få ligga så länge i hög, att de taga värma, ty då blir fröet skämt; på $\frac{1}{4}$ timmas tid äro wingarne lösnade.

Flögsådd.

Ett tunnlands upphackning-kostar elika, allt

efter som man hackar glest eller tått, men i medeltal går hacknings-, sånings- och nedkrattningskostnaden till 2 R:dr B:co tunnlandet. Besås tunnlandet med granfrö, så åtgår wid rutsåning $3\frac{1}{2}$ R a 12 f . eller 42 f ., så att hela kostnaden blir 2 R:dr 42 f .; skall det besås med tallfrö, så åtgår $2\frac{1}{2}$ R a 32 f ., som gör 1: 32, eller tillsammans 3 R:dr 32 f . B:co. Till Björksådd rutwis åtgår 4 R frö eller 8 lösa kannor per tunnland, och kostar 1 f . R ., således 1 tunnland 2 R:dr 4 f .

Då man får å swedjad mark, kan hackningen undvikas, om askan en winter fått packa sig, och fröet krattas då endast så att det blandar sig med mulden, hvarigenom hackningskostnaden spares. I mycket styf lera och mera gråsbunden mark, blir hackningskostnaden betydligt dyrare, och då sådden sker i solbackar eller torr mark, bör frökwantiteten ökas med $\frac{1}{2}$ gång till så mycket som i fuktig mark. Mullbetäckningen öfver fröet, bör rättas efter fröens storlek, på det sätt, att ekollon tåla emellan 1 a 3 tum jordbetäckning, bokollon 1 a $1\frac{1}{2}$, gran-, tall- och lärkfröet $\frac{1}{4}$, björk $\frac{1}{8}$, af $\frac{1}{4}$ tum jordbetäckning o. s. w. efter storleken. De fina fröslagen böra blott blandas med jorden, men att så dem alldeles ofwanpå jordytan, gör att många frön gå förlorade, som dels torfa bort, dels uppåtas af foglarne. Naturen myllar wäl ej så djupt ned fröen, men något mull få de på sig då de af regnet nedpissas till jorden, och desutom falla fröen först af träden och sedan löfwen, hwilka tjena dem till beskuggning i stället för jordbetäckningen, hwilken skuggar dem då de sås ur hand och myllas ned eller blandas med jorden.

Plantskolor.

För uppdragandet af de trädslag, hwars frön icke fås i stor myckenhet, anlägger man plantsko-

lor, hwartill ordentliga sångar göras, liksom i fryddgårdar, med omgräsd lös jord, och derpå sås fröet mycket tjockt, så att man kan räkna att 30 till 40 plantor uppkomma på hvarje qvadratsot, och derifrån utflyttas plantorne när de blifwit 2 a 4 år gamle. Längre böra de ej stå qwar på plantsångarne, ty då förlorar man för hvarje år allt flere och flere plantor, som qväfwas deraf att de stå för tätt.

Äf sådane anläggningar får man ej stora skogar, men man får planteringar af ett högre värde, än den inhemska skogens träd äga.

På sådant sätt sås lärkträdets frön, ty desse äro för dyra att så genast i skogarne, hvarigenom också mera frö skulle åtgå, än då man sår i en mörare jord, der nästan alla frön gå till.

Emedan lärkfottarne äro små, och swåra att samla, derföre att fottqwistarne äro sega, och fottarne skola merendels tagas af stående träd, och fröen äfwen äro små, så räknar man värdet af ett skålpund lärkfrön till 2 R:dr B:co, och med så dyra frön måste man hushålla. Någon omkostnad förtjenar dock detta trädslag, dels derföre att det lätt låter plantera sig, att det trifwes i solbackar, der man ofta har swårt att få andre trädslag att gå till, och dels derföre att virket motstår röta lika bra om icke bättre än ekens, och således med mycken förman kan användas till gårdesgårdesstör, hwarpå tillgång finnes af hjälpgallringswirke, i synnerhet som lärkskog bör starkt gallras, såsom älskande ett fritt stånd.

Äskens, almens, lönnens, lindens och hästkastanjens frön, äro äfwen swåra att samla i stort, och gå desutom ej så säkert till i skogsjord, hvarföre de äfwen sås på sångar, och plantorne utflyttas sedan, först från plantskolan, der de blifwit sådde, till trädskolan der de såttas 10 a 12 tum

från hvarandra, och derefter i skog eller lustanläggningar, sedan de blifvit 4 a 5 alnar höga.

Alla frön gå bäst till om de sås samma årstid som de blifvit samlade. Således ek, bok, lönn, ask, kastanje, aspenbok, hassel, al på senhösten; alm i Juli, björk i slutet af September, gran, tall och lärkträd tidigt om våren. De kunna dock alla bewaras till minst 6 månader, och barrfröen 4 a 5 år.

Älken, linden och aspenboken uppkomma ej allmänt det året som de sås, utan vilja hafwa en sommar på sig att eftermogna i jorden. Alltså, som sås i Juli, kommer sållan upp före än följande vår.

När plantorna, 2 a 4 år gamla, skola flyttas, så gör man bäst att wid upptagningen gräfwä ett dike framför ändan af plantsången, och liksom undergräfwä deras rötter; då falla plantorna själfmant eller med lindrig dragning ned i diket, och rötterna såras då icke. Sedan de blifvit upptagne, måste rötterna wäl skäras för uttorkning. Då de skola insättas på sitt nya ställe, bör man taga i akt, att rötterna ej komma krökta ned i jorden, utan hellre med skarp knif afsputsa dem, och wid upptagningen af större telningar bör noga tillses, att inga rötter blifwa skadade, eller särade; bättre är att bortskära en skadad rot, än att utplantera den ostympad. Wid sättningen bör jorden wäl packas till rötterna, att ej mögel må slå sig på dem, samt träden uppbindas och wattenas.

Det synes som plantering af skogar icke skulle löna sig, men det går ej så långsamt när man blir wan dermid, likwäl är icke meningen, att på detta sätt få skogar af våra egentliga skogsträd, utan af sådana, af hwilka man ej kan få tillräcklig myckenhet frön att genast utså, eller af sådana, som fördrå bättre jord, än vår skogsjord vanligen är.

Snittlingar.

Alla pilsorter, såwensom swartpoppeln, balsampopeln, canada-popeln och pyramid-popeln, slå ut nya rötter af qwistar, som om wåren skåras af träden. Derigenom kan man snart få en liten lustanläggning till prydnad, eller till lugn mot blåsten. Qwistarne böra tagas innan bladen utslagit, skåras tvärt af eller litet sluttande i storåndan med en skarp knif, så att barken ej lossnar, och nedsättas 1 fot djupt i lös jord, som wäl tillpackas kring snittlingen, hwilken derpå wättnas flitigt, eller så ofta jorden börjar torka kring qwisten, till dess den slagit rötter.

Swan jord lemnas blott en till 2 knoppar, från hwilka skott innan hösten utslå och blifwa ofta ända till 4 fot långa, om jordmån och läge passa för dem. De wilja gerna hafwa ett fuktigt läge, likwäl triffwes pyramid-popeln bäst i sandjord, de andre bäst i lerjord.

Deßa enkla reglor, rätt uppfattade och utförda, kunna frambringa ganska tätta och bördiga skogar, och kunna wara tillräcklige, då man ej behöfwer göra noga beräkningar, för att få skogen att hinna till en wiß tid, eller behöfwer uppdraga ömtåligare trädslag. Skulle några kinfiga tillfälligheter inträffa, så finnas nu snart skogshushållare i de flesta provinserne, som kunna rådföras.